

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

D'r Herr Maire

Stoskopf, Gustave

Straßburg, 1899

Auftritt II

[urn:nbn:de:bsz:31-85584](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-85584)

Marie.

Jesses Maria! Grethl hörsch? S'isch d'r Vater wie
wid'r Händel hett mit d'r Fränz! —

Grethl.

Mach g'schwind denne Roman weck, schunsch schilt
'r wid'r.

2. Auftritt.

D'r Maire. Die Vorigen.

Maire (zur Thüre hinausprechend.)

Ja, un daß 'r 's wisse, ich hab's satt mit-i, satt
hawi's mit-i; uff Wihnachte kind ich eich uff! Ich hab mi
jegt schon ball vierzig Johr vun-i kummedeere lon, awer
jegt isch m'r d'r Geduldfade verrisse. — Ei mini Rhüma-
tisse! —

Grethl.

Ja, was isch denn schon wid'r passeert Vater?

Maire.

Was passeert isch? Was? — Zuem Hüs müs mueß
se, s'isch nix meh mit ere anzeffange. Sie isch allewyl
ihr Kopfs! — Ich hab welle han, daß se wie gewöhnt
am Maßti Suppepastetle macht un Marikknöpfle in
d'Supp. — Jegt, was mäne-n-ihre? Nix vun dem het se
gemacht! Ich diß au e-n-Asse for e Maßti? — E
Maßtiaffe ohne Suppepastetle un Marikknöpfle in d'r
Supp, was wäre do unjeri Visite sänje? Die wäre mäne,
sie sin anstatt bim Herr Maire, bie Lumpevolik, bie

Körbmacher, die Kesselflicker ingelade! E Massti ohne Suppepastete un Marikknöpfle, ob diß gepermetteert isch! — Ebb diß schun an Mensch erlebt hett.

Marie.

Alle Vater, verzirne-n-eich nit eso, ihr wisse jo, 's macht eich nit guet. D'Fränz isch e-n-alti wunderlichi Fräuj. Sie isch jetzt schun noht an veerzig Johr im Hüß, do mueß m'r e bissel Nochsahns han. Kenn Mensch isch perfekt.

Maire.

Alti Fräuj hin od'r here. — Wenn diß alles wär mit de Pastete und Marikknöpfle, wott i nit emol nit säuje, sie hett awer an numme 20 Kuejllupfe gebache anstatt veerzig, un numme an Pfund Brotwuercht iwewer gemacht uff d'Person.

Marie.

Diß wurd doch reiche an Pfund uff d'Person!

Maire.

Matierli for so e Siedebibb'l, wie in d'r Pension isch gewahn wie dü, un wie d'fin Mamsell speele will, ze kann's reiche, awer for ünsercins reichs nit. Un do d'rmit baschta! — D'Fränz mueß zuem Hüß nüs, sie hett m'r de ganze Massti verdorwe! (im Zimmer auf und abgehend für sich) Kenn Suppepastete, kenn Marikknöpfle, ze weni Kuejllupfe un Brotwuercht, do müeßt äner schun e geduldigs Kalb Moses sin, wenn'r sich do nit verzirne thät. — Un do d'rbie ze will se-n-än noch allewyl kummedeere. Was in d'r Gemän vorgeht, steckt sie d'Masning un saßt: e so oder so muehn'r 's mache!

Grethl.

Wenn ihr se nit iwover ihri Männing fröije thäte....

Maire (nachspottend).

Fröije thäte?! — Fröije thäte!! — An for allemol ich will nemmi kummedeert sin. Bin ich d'r Herr Maire od'r isch sie d'r Herr Maire? — Ich habs satt, sie mueß zuem Hüs nüs!

Grethl.

Wie veel Mol han'r jetzt diß schun g'säit. Zett'r daß mir's gedenkt, ze han'r ere alle acht Daj wenigstens zwanzig Mol uffgekind.

Maire.

Jetzt wurd's m'r nit besser. Wenn m'r nit emol vum sine ejene King meh recht bekummt. Statt mir recht ze gän, ze gän se d'r Fränz recht! Wenn's e so furt geht, ze gän 'r am End vum Leed noch im Adjund recht, wenn 'r mir e Stecke in's Rad steckt, un gäbte im Gouberlement recht, wenn d'r Adjund e-n-Orde bekämt anstatt ich. — Fahnebibbl nochemol! S'isch Zytt, daß de hieroth'sch un zuem Hüs nüs kummsch, Grethl, denn apparti dü muesch m'r allewyl s'Mül anhenke.

Marie (für sich).

Großer Gott, kenn Chance, s'isch widd'r d'r Moment nit for ze säuje, daß e Herr iis d'r Stadt kumme sell for mich.

Maire.

Wenn hytt d'r Seppel vum Dingelse kummt un er dich will un dü im g'fällsch, ze muesß 'r dich hierothe so ball, daß mößl, daß de zuem Tempel nüs kummsch.

Grethl.

Wenn ich 'm g'fäll?! — Z'erscht mueß 'r awer än mir g'falle, Vater, daß 'r 's wisse!

Maire.

Was, dir mueß 'r än noch g'falle?! — Schunsch nix, s'wurd als besser! Ah er mueß dir g'falle? Was diß for Idee sin uff ännol! — So het m'r jo noch gar nix erlebt!

Grethl.

Allewäj, z'erscht mueß i ne doch sahn? M'r kann doch nit mir nix dir nix säuje, daß m'r e Mensche hieroth, wie m'r von Hütt un Hoor nit kennt, un wie m'r noch nie g'sahn hett!

Maire.

Hör jetz än Mensch die iverzwärig Redesart an; m'r kann e Mensche nit hierothe, wie m'r noch nit g'sahn hett! — Grethl schrieb d'r diß hinger d'Ohre: E Mensch, wie d'r änzig Sohn isch vun sim Vater, wie Maire isch, un so un so veel Mol uff Bechüsstellunge prämeert worre-n-isch, e Mensch wie e mol e Büürehoft bekommt mit zwei Hofthor, mit so un so veele Rueh, Köffer, Dsche un Kältwer, e Mensch wie e mol so un so veel Acker und die zwei scheenschte Mischthiffe iis ganz Elsaß-Lothringe un noch wittersch müs bekommt, e so e Mensche, Grethl, kann m'r hierothe, än ohne daß m'r ne g'sahn hett! —

Grethl.

Un ich säuj, er derft noch e mol e so rich sin, daß isch, 'r wenn 'r m'r nit g'fällt, ze nimm i ne nit.

Maire (nachspottend).

Wenn 'r m'r nit g'fällt! — Er mueß d'r g'fälle! Verstande?! — Un daß dich guet schicksch un Savuar-Viewr an de Daß leisch! — Kurzum, er wäre e-n-ander fahn, er wäre e-n-ander g'fälle un muehn e-n-ander hierothe. — E-n-anders thät sich d'Finger d'rnooch schlecke mit dem Richthum!

Gretzl.

Was nuht mich d'r Richthum, wenn 'r dumm isch wie e Brett! — Un daß 'r 's grad wisse, m'r saßt vum Seppl, daß 'r noch viel dummer isch als rich.

Maire.

Um so besser, no wursch dü Herr im Hüß.

Gretzl.

Diss wär m'r nit guet genue. E Simpel will i äü nit zuem Mann!

Maire.

Was?! Do isch's zu mine Zytte-n-andersch gewahnt. Dini Mueter sali het sich nit so lang bedenkt, wie se mich hierothe hett selle. — Un jekt kenn Wort meh, dü hierotsch de Seppl, un nocher kummt d'Reih an dich, Marie! Du mueßch äü ebs rechts han; finer Vater mueß wenigstens äü Maire sin, wenn nit noch meh. Ich hab schon halwer äne uff'm Tapet for di. Ich denk im Maire vun Hintersehüße finer zweit Sohn, diß wär so diner Fall.

Marie.

W'hiuet mich Gott, Vater, denne Mummel will ich
schun owe-n-eweck nit. Un du reste, ze waisch jo, daß ich
pardü kenn Büür will.

Grethl.

S'Marie hett grad recht.

Maire.

Grad recht?! Kenn Büür hierothe, ja wie gemahnt
mich diß?! — Ich gläub, ihr welle mir G'jeker vor-
schriewe? Ja was sell denn diß beditte?! — Bin ich ejer
Vater oder nit, bin ich Maire oder nit?! — Opposition
im Gemänderoth, Opposition in d'r Kiche, Opposition
in d'r Sameli! — Ei mini Rhumatisse! — Ah, dü witt
kenn Büür?! — Fahnebibbel noch emol!! —

Marie.

Nee, ich will kenner! S' Stadtherr will i un schunsch
kenn andere, un dü muesch dich gar nit wund're, wenn
am-e scheene Dab äner kummt, un um mich anhalt.

Maire.

S'kummt als besser, jekt hör mir än Mensch die
Ring an, hett m'r sin Dänj-des-Lewes schun e so ebs
g'jehn. Ah, ich soll mich nit wundere?! — Diß will i
d'r g'jäit han, der Stadtherr, wie s'Malheur hett, emol
do in min Hüß ze kumme, for um dini Hand anzehalte:
guet Nacht dem! — Die Doppelflint, wie ich gelade in
d'r Kammer stehn hab, um Ratte mit ze scheesse, die
hol i un scheeß ne mit iver e Hüffe! — Ah dü witt e
Stadtherr? Diß sin vun denne Plän, wie dü mitge-
brocht hesch üß d'r Pension. Ich will d'r de Stadtherre

schun üs de Rippe triewe! — So e Federfuchser, so e Tinteschlecker, diß thät d'r passe, un d'r bie d' Madame speele, Volan hinge un vorne an de Röck han, in's Theater gehn, Guet ussege mit Böjel, Feddre un Spagesueder drowe, Velo fahre, statt s' Spinnrädle trette, un g'schneert sin, daß de numme noch Macroni asse könnsch.... Ah so?! Na, wart die Nübbe will i d'r schun üs 'm Kopf triewe. Dü hierothsch e Büür, nix andersch as e Büür, un do d'rmit baschta! (setzt sich in den großen Lehnstuhl). Diß wär noch e scheeni Ordnung, wenn m'r Töchter hett, un die wotte hierothe so mir nix dir nix e-n-anderer as ne d'r Vater erüsg'fuecht hett. (Es klopft an). Entrez! Der Briefbote tritt herein).

3. Auftritt.

Die Vorigen, der Briefbote.

Briefbote.

Guete Morje binand.

Maire.

Guete Morje, was bringe-n-r neß?

Briefbote.

Do e Breef vun d'r Kreisdiraktion.

Maire (hastig auffpringend aus seinem Lehnstuhl).

Ei mini Rhumatisse! — E Breef vun d'r Kreisdiraktion? Vun d'r Kreisdiraktion? (streckt beide Hände aus, um den Brief in Empfang zu nehmen, betrachtet ihn, zu gleicher Zeit steckt der Briefbote Marie heimlich eine Ansichtspostkarte zu, sie drückt ihm ein Geldstück in die Hand. Der Maire freudig erregt seinen beiden Töchtern den Brief zeigend) Hochwohlgeboren!